

23/к.С.20/2002
14.12.2002

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ОКОЛНАТА СРЕДА И ВОДИТЕ

Изх.№...11-00-0795-
София...13.12...2002 г.

*К.С. № 20/2002
Към: М.С.С.С.С.
С.А. 17.12.2002
16.12.2002*

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯТ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

ОТ
ДОЛОРЕС АРСЕНОВА

МИНИСТЪР НА
ОКОЛНАТА СРЕДА И ВОДИТЕ

Относно: Конституционно дело № 20/2002 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Конституционно дело № 20/2002 г. е образувано по искане на 52 народни представители от XXXIX Народно събрание за установяване на противоконституционността на разпоредбата на §9, ал.1 от ПЗР на Закона за опазване на околната среда, обн. Д.В.,бр.91 от 2002 г., в частта ѝ относно израза "... с изключение на сключените приватизационни договори до 1 февруари 1999 г...".

Твърди се , че атакуваната част от разпоредбата противоречи на чл.19, ал.2 и ал.3 и чл.17, ал.3 от Конституцията.

С определение от 28 ноември 2002 г. на Конституционният съд, Министърът на околната среда и водите е конституиран като страна по Конституционно дело № 20/2002 г. и му е предоставен срок да вземе становище по искането за установяване на частична противоконституционност на разпоредбата на §9, ал.1 от ПЗР на Закона за опазване на околната среда.

Във връзка с искането, изразявам следното становище:

I. Допустимо и естествено е в разпоредба от преходните и заключителните разпоредби на закон да бъде регламентирана дата или срок (чл.34 от Указ 883 за прилагане на Закона за нормативните актове).

Предвиденият в пар.9, ал.1 от Закон за опазване на околната среда срок не създава по никакъв начин различни правни условия за стопанска дейност. Напротив, разпоредбата е съобразена с Конституцията, с принципите на правото, с действалата до момента законова и подзаконова нормативна уредба, с практиката и опита от прилагането и.

1. За първи път отношенията, свързани с отговорността на държавата за екологичните щети, настъпили от минали действия или бездействия са били уредени в Закона за опазване на околната среда-отменен (Обн., ДВ, бр. 86 от 18.10.1991 г., попр., бр. 90 от 1.11.1991 г., изм. и доп., бр. 100 от 10.12.1992 г.,отм.бр.91 от 25.09.2002 г.)

“§ 9. (Нов - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) (1) При реституция, приватизация и инвестиране на обекти за ново строителство от чуждестранни и български физически и юридически лица същите не носят отговорност за екологичните щети, настъпили от минали действия или бездействия.

(2) Обектите по ал. 1 задължително се подлагат на оценка на въздействието, причинено върху околната среда до момента на реституция, приватизация или инвестиране.”

Текста на пар.9 (в тази първа редакция) съдържа две алинеи, които са свързани логически и нормативно една с друга (чл.46 от Закона за нормативните актове).

В първата алинея е предоставено едно право, което е обвързано със задължително изискване, установено в ал.2.

Тоест, отговорност от приватизатора-приобретател няма да се носи, само ако ясно и точно в определения срок бъде установен размера и вида на нанесените щети до момента на приватизация. Ако това не стане, то тогава в никакъв случай не би могла да се реализира хипотезата на ал.1 и приватизатора да бъде освободен от отговорност. Такава оценка трябва да бъде извършена преди момента на прехвърляне на собствеността и започване на дейност от новия собственик, защото щетите до момента на приватизация и след този момент ще се смесят безвъзвратно и неотграничимо.

Впоследствие се прави изменение на пар.9, които придобива следната редакция:

“§ 9. (Нов - ДВ, бр. 100 от 1992 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 12 от 1999 г.) При приватизация, с изключение на сключените приватизационни договори до 1 февруари 1999 г., при реституция и при инвестиране на обекти за ново строителство от чуждестранни и български физически и юридически лица отговорността за екологични щети, настъпили от минали действия или бездействия, носи държавата при условия и по ред, оределени от Министерския съвет.

(2) Обектите по ал. 1 задължително се подлагат на оценка на въздействието, причинено върху околната среда до момента на реституция, приватизация или инвестиране.

(3) (Нова - ДВ, бр. 12 от 1999 г.) Оценката на екологичните щети, настъпили от минали действия или бездействия, се извършва в съответствие с методика, утвърдена от министъра на околната среда и водите, едновременно с оценката по ал. 2.”

Датата 1 февруари 1999 г. е въведена в текста на пар.9 през 1999 г. Ако наистина с въвеждането на тази дата се създаваха различни правни условия за стопанска дейност и се нарушаваха конституционни права, през трите години от прилагането ѝ, нейните адресати (стопанските субекти) щяха да предприемат някакви действия и да образуват обществена или медийна дискусия.

Това означава, че на практика изменението на пар.9 не е създавало напрежение в бизнессредата и икономическите субекти не са били ограничени при осъществяване на своята дейност.

В този смисъл настоящото искане за установяване на противоконституционността на разпоредбата на §9, ал.1 от ПЗР на Закона за опазване на околната среда, обн. Д.В.,бр.91 от 2002 г., в частта ѝ относно израза “...с изключение на сключените приватизационни договори до 1 февруари 1999 г...” е само формално, защото фактически същата в предходния тригодишен период не е създавала пречки за осъществяване на конституционните права на гражданите.

Въз основа на пар.9 от ЗООС е издадена и Наредба за условията и реда за определяне на отговорността на държавата за екологични щети, причинени от минали действия или бездействия, при приватизация (Приета с ПМС № 196 от 1.11.1999 г., обн., ДВ, бр. 97 от 9.11.1999 г., изм. и доп., бр. 51 от 21.05.2002 г.). В нея е предвиден ред и правен механизъм, даващ възможност на всеки заинтересован субект да реализира правата и законните си интереси

в определените срокове. Практиката на Министерството на околната среда и водите показва, че са разгледани всичките искания, направени по този ред.

В последната си редакция съдържанието на пар.9 е близко до това от 1999 г.

Закон за опазване на околната среда (Обн., ДВ, бр. 91 от 25.09.2002 г., попр., бр. 98 от 18.10.2002 г.):

“§ 9. (1) При приватизация, с изключение на сключените приватизационни договори до 1 февруари 1999 г. от чуждестранни и български физически и юридически лица, отговорността за нанесените щети върху околната среда, настъпили от минали действия или бездействия, носи държавата при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

(2) Оценката на щетите по ал. 1 до момента на приватизация се извършва в съответствие с методика, утвърдена от министъра на околната среда и водите.”

Изменението на текста на пар.9 произтича от прилагането на практика на разпоредбата в конкретните случаи и възникналите, неясноти както по отношение субекта, носещ отговорността за миналите екологични щети, така и по методическия подход на извършваната оценка.

Необходимостта от единен метод се налага особено през 1997 г., когато процедура на приватизация се открива и за големите предприятия - замърсители на околната среда, какъвто е случая с продажбата на мажоритарен пакет акции на Медодобивния комбинат в гр.Пирдоп.

В периода между измененията в Закона за опазване на околната среда са обнародвани редица нормативни актове, които пряко или косвено засягат и отразяват постановените със Закона за опазване на околната среда изисквания:

- Наредба за оценка на въздействието върху околната среда (1995, нова 1998 г.);
- Наредба за оценка на обектите, подлежащи на приватизация (1992,изм. и доп. 1996 и1998 г.);
- Наредба за условията и реда за предоставяне на информация при продажбите по ЗППДиОбП (1993, изм. и доп.1994, 1998 г.);
- Наредба за реда за определяне и налагане на санкции при увреждане или замърсяване на околната среда над допустимите норми (1993, 1изм. и доп. 1998 г.);
- Наредба за отговорността на държавата за екологични щети, причинени от минали действия или бездействия, при приватизация (1999г.).

С последната от изброените по-горе наредби приключва регламентирането на механизма за финансиране и организация на мерките за намаляване на щетите от минали замърсявания, идентифицирани в процеса на приватизация. Нейното приемане става възможно с поправката в текста на пар.9 през 1999г. ("...при условия и по ред, определени от Министерския съвет").

Успешното изпълнение на практика на този механизъм не би било възможно без използването на адекватна методология за оценяване на миналите екологични щети.

През м.май 1998 г. министърът на околната среда и водите със заповед утвърждава "Указания за обхват и съдържание на докладите за оценка на щетите от стари замърсявания".

Методиката се основава на оценка на нанесените щети върху околната среда, водещи до риск за човешкото здраве. Прилагането на единен методически подход при оценяването на миналите екологични щети при приватизация, става възможно също с поправката в пар.9 през 1999 г. (нова алинея 3: "Оценката на екологичните щети, настъпили от минали действия или бездействия, се извършва в съответствие с методика, утвърдена от министъра на околната среда и водите, едновременно с оценката по ал.2.").

Ето защо, законодателният подход при приемането на новия Закон за опазване на околната среда (Обн., ДВ, бр. 91 от 25.09.2002 г., попр., бр. 98 от 18.10.2002 г.) и особено на пар.9 е базиран на тригодишен опит, през който период е действала същата норма. Тази редакция е конституционносъобразна и напълно съответства на чл.17, ал.3, чл.19, ал.2 и ал.3 от Конституцията.

II. Съответствие на пар.9 с чл.19, ал.2 от Конституцията

Конституционният съд в множество свои решения е обсъждал чл.19, ал.2 от Конституцията.

-Реш.19 от 21.12.1993 г. на КС на РБ по к. д. №11/93 г.

В т.2 от диспозитива на решението е указано, че "принципните условия и гаранции се създават чрез закон", а в мотивите на същото решение се сочи, че "При тълкуването на чл.19, ал.2 и ал.4 от Конституцията трябва да се държи сметка за това, че и двата текста представляват препращащи норми. Предвидено е, че нормативният акт, който ще конкретизира тези правила, трябва да бъде на законово равнище."

-Реш.6 от 22.02.1997 г. на КС на РБ по к. д. №32/96 г.

В мотивите на решението се сочи следното:

“Съдът намира за необходимо да подчертае, че правото на свободна стопанска инициатива няма абсолютен характер. Свободата на стопанската инициатива не изключва принципите на държавно регулиране и на държавен контрол на стопанската дейност. Конституцията предоставя на законодателя правото да уреди, съответно да ограничи свободата на стопанската инициатива по законодателен ред”.

В настоящият случай не може да се говори за ограничаване свободата на стопанската инициатива. Следва да се подчертае, че става дума за разпоредба на екологичен закон, който не е основно насочен към регулирането на стопански и корпоративни обществени отношения.

Отговорността на държавата за минали екологични щети не може и не трябва да бъде средство за оптимизиране на дългосрочните капитали на фирмата приватизатор. Видно от искането за обявяване на частична противоконституционност на пар.9, ал.1 обаче, се налага точно този извод. В това искане откровено е признато, че “законовата норма не възлага отговорността пряко на инвеститорите.”

Търговските дружества-приватизатори преди 1.02.1999 г. възразяват, че са оцетени, защото определени активи няма да влезат в патримониума им, а не че нещо ще излезе от него. В този смисъл е и предложението за редакция на пар.9, направено от народния представител доц. Димитър Стефанов. То е по скоро корпоративно ориентирано и главната му цел е съвсем различна от тази на чл.15 от Конституцията, особено във варианта, когато фирмата приватизатор има повече от двама кредитори.

Предложението цели най-общо пост-фактум държавата да носи отговорност за екологични щети от минали действия или бездействия: "...в случаите, когато за съответното търговско дружество е било открито производство по несъстоятелност, определената в решението на съда начална дата на неплатежоспособност или свръхзадълженост предхожда датата на сключване на съответния приватизационен договор, производството по несъстоятелност е било прекратено с утвърден от съда оздравителен план и към датата на влизането в сила на решението за утвърждаване на оздравителния план, дружеството има публични задължения към държавата”.

Като изключваме факта, че със закон не би следвало да се уреждат частни случаи, какъвто е случая "Плама" АД, следва да се има предвид следното:

- МОСВ не разполага с данни за броя и състоянието на дружествата, за които внесеното предложение направено от народния представител доц. Димитър Стефанов би се отнасяло, ако това са законови изисквания, както и е невъзможно да се направи достоверна прогноза за размера на сумите които държавният бюджет ще отпуска, макар и поетапно, за мерките за намаляване на щетите от стари замърсявания. В компетенциите на Министерството е да твърди, че не е възможно през 2002 г. да се изготвят доклади за стойностна оценка на екологичните щети за предприятия, чиято приватизация е осъществена пред периода преди 1999г., в които да се разграничат нанесените до момента на приватизация минали щети от тези, нанесени след приватизацията на предприятията.
- Евентуалната промяна на текста на пар.9 означава, че държавата се задължава да поеме отговорността за нанесените екологични щети от дейността на дружества, повечето от които не разполагат с финансови средства и не предприемат мерки за преустановяване на замърсяването на околната среда, което противоречи на философията на заложения в закона текст за подкрепа на по-добрия инвестиционен климат в страната и обезсмисля изпълнението на Програмите за отстраняване на екологичните щети, за които отговорност носи държавата.
- Неизпълнението на разпоредбите на Закона за опазване на околната среда, както и тези на Наредбата за оценка на обектите, подлежащи на приватизация и на Наредбата за условията и реда за предоставяне на информация при продажбите по Закон за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия при сключване на договорите за приватизация от страна на Продавача и Купувача не следва да е причина за оспорване на съответните нормативни актове.
- В периода до 01.02.1999 г. не е съществувала пречка от страна на МОСВ да бъдат признати нанесените до момента на приватизация екологични щети, така както това бе направено през 1997г. за "МДК" АД, гр. Пирдоп.

Както правилно е посочено в искането за обявяване на частична противоконституционност на пар.9,ал.1 : "Държавата е равнопоставен субект, като страна в приватизационния процес".

В този смисъл, към момента на сключване на приватизационните договори преди 01.02.1999 г. е имало механизъм, нормативна регламентация и процедура за уточняване и включване в тях на клаузи уреждащи реализацията на отговорността за миналите щети. Ако приватизаторът, като равнопоставена страна е имал тази възможност, но не е настоявал това да бъде уредено в договора, значи не е имал интерес или е имал други намерения.

Чл.18, ал.6 от Конституцията гласи : “Държавните имоти се стопанисват и управляват в интерес на гражданите и на обществото.”

Тоест, държавата трябва да управлява държавното имущество, безспорна част от което са и средствата в държавния бюджет (като в тях влизат и приходите от данъци, които са внесени от гражданите и стопанските субекти) по такъв начин, че това да е в интерес на гражданите и обществото като цяло.

Гражданите като данъкоплатци и обществото като реципиент на публични блага: отбрана, сигурност, инфраструктура, здравеопазване и др., следва да се държи сметка, защо парите им ще се използват за да поправят последиците от бездействието и немърливостта на отделни стопански субекти, които не са упражнили законните си права, когато са имали такава възможност и защо парите им няма да отидат за публичните блага, от които те имат нужда.

Интересно е цитирането на правната доктрина, направено в искането за обявяване на частична противоконституционност “Екологичните проблеми в процеса на приватизацията” сп. “Собственост и право”, 2000 г., кн.1, С. Божанов.

Известно е, че правната доктрина не е източник на правото. Една единствена статия от няколко страници в един брой на списание едва ли може да се нарече правна доктрина.

Напротив, известно е, че всяко субективно право може да бъде упражнено в определен срок, след което се погасява (или се превръща в естествено право, което не подлежи на принудително изпълнение). Това е основен принцип в българското законодателство, а също и в правната доктрина. Идеята е да се гарантират интересите на активната страна-онази, която проявява инициатива и се грижи за правата си.

В случая не става дума за ретроактивно действие на закона, т.е. за преуреждане на правоотношението със задна дата. Разпоредбата на пар.9,ал.1 по отношение на установената в нея дата има единствено ДЕКЛАРАТИВНО, а не конститутивно действие.

Действието на разпоредбата констатира общото погасяване на определени права на субекти, които отговарят на определени изисквания (приватизатори преди 01.02.1999 г.) и които не са изпълнили задължението си по “§ 9. , ал.2 в редакцията му от ДВ, бр. 100 от 1992 г., така както е действал за тях тогава.

В този смисъл не е налице ретроактивно действие.

Режимът след 01.02.1999 г. остава същият, както преди тази дата. И в двата случая има едно и също изискване: обектите на приватизация задължително се подлагат на оценка на въздействието, причинено върху околната среда до момента на реституция, приватизация или инвестиране.

Сравнителен анализ в международно правен аспект, сочи че режимът в България е най-либерален. Близък до него е единствено германският.

В периода от 1992 г. до 1999 г. и след него е била дадена възможност на всички инвеститори (купувачи) да се възползват, при интерес от тяхна страна, от разпоредбата на пар.9 от ЗООС. Неизпълнението на тази разпоредба, както и на Наредбата за оценка на обектите, подлежащи на приватизация (изм.и доп.ПМС 116/1998г.), на Наредбата за условията и реда за предоставяне на информация при продажбите по Закон за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия (изм. и доп.ПМС 115/1998г.) и на Наредба № 4/1998г. за оценка на въздействието върху околната среда, при сключване на договорите за приватизация от страна на продавача и купувача, не следва да е причина за промяна в законодателството през 2002 г. В този период не е съществувала пречка, при искане от страна на новия собственик, преди или по време на приватизационната сделка, да бъдат признати от Министерството на околната среда и водите миналите екологични щети, както това бе направено през 1997г. за МДК”АД, гр.Пирдоп.

Всички оценки за минали екологични щети, разгледани от Висшият експертен съвет на МОСВ, са представени не по-късно от 6 месеца от датата на влизане в сила на приватизационния договор, в зависимост от срока, записан в екологичните клаузи на договора.

Абсолютно невярно е твърдението, че “с помощта на събраната и съхранявана в МОСВ и РИОСВ обширна информация може да се направи обективна констатация за вида и размера на миналите екологични щети”. Напротив, не съществува методика, по която да бъдат отграничени миналите екологични щети осъществени

до момента на приватизация и тези след този момент, в случаите, когато приватизаторите не са изпълнили изискването на § 9, ал.2 в редакцията му публикувана в ДВ, бр. 100 от 1992 г.

III. Съответствие на пар.9 с чл.19, ал.3 от Конституцията.

Именно от инвеститорите се очаква да бъдат активна при упражняване правата си, съобразявайки се с определените законни срокове.

Вече бе подчертано, че с разпоредбата на пар.9 от ЗООС не се преуреждат стопански отношения (ако отстраняването на екологични щети изобщо има какъвто и да е стопански характер), а се констатира един настъпил юридически факт и се осъществява управлението на държавните средства в обществен интерес, а не за поправяне на грешки допуснати от бездействие (което също е конституционно гарантирано- Чл.18, ал.6 от Конституцията).

Не може да се твърди наличието на ретроактивно действие, когато още в момента на възникване на правоотношението (пар.9, ал.2 в редакцията си от ДВ, бр. 100 от 1992 г.), субекта е имал условие да упражни предоставеното му субективно право, но не го е сторил (не е направена оценка на щетите до момента на приватизация).

Принцип в правото е, че приобретателят (приватизаторът в случая) следва да приеме по опис имущество, върху което получава права. В противен случай той ще носи неограничена отговорност за неговите пасиви. С други думи, задължение на приватизатора е да отграничи щетите върху околната среда, настъпили до момента на приватизация от тези, които ще настъпят под негово въздействие след този момент (пар.9, ал.2 в редакцията си от ДВ, бр. 100 от 1992 г. го е подсещал за това).

Важно е да се отбележи, че Държавата е разгледала до настоящият момент исканията на всички инвеститори, по отношение на отстраняване на минали екологични щети, настъпили до момента на приватизация от 1992 г. до сега. Ето защо, интересите на всички инвеститори, които се грижат за своите инвестиции, са били защитени .

IV. Съответствие на пар.9 с чл.17, ал.3 от Конституцията

1. Според българското законодателство, ако собственикът не се грижи за собствеността си той може да загуби правата си върху нея (чл.1, чл.55, чл.77, чл.79, чл.80 и т.н. от Закона за собствеността).

В този смисъл по отношение на собствеността си той трябва да извършва всички действия който е задължен да извърши или за които му е предоставено такова право и възможност.

Ето защо приобретателят-приватизатор е следвало да предприеме някакви действия по отношение на разпоредбата на § 9, ал.2 (ДВ, бр. 100 от 1992 г.) за да осигури новопридобитата си собственост в резултат на приватизация.

2. В разпоредбата на пар.9 (Обн., ДВ, бр. 91 от 25.09.2002 г., попр., бр. 98 от 18.10.2002 г.) няма текст, който да въздейства директно върху частната собственост на приватизатора.

За да се претендира въздействие върху чужд патримониум, когато то не е пряко, следва да е налице пряка причинна връзка между юридическият факт, причинил въздействието и обекта, претърпял последиците от него от една страна, а от друга-по отношение на субектите свързани с този процес.

След като в случая няма пряка и непосредствена връзка, водеща до директно въздействие върху частната собственост, а става дума за някакво широко тълкуване на Конституцията (стр.7 от искането) за възлагане на задължения със задна дата, чл.17, ал.3 от Конституцията е абсолютно неотносим към разпоредбата на пар.9 (Обн., ДВ, бр. 91 от 25.09.2002 г., попр., бр. 98 от 18.10.2002 г.).

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ ,

Убедена съм, че направеното от народните представители искане за установяване на частична противоконституционност на разпоредбата на §9, ал.1 от ПЗР на Закона за опазване на околната среда, обн. Д.В.,бр.91 от 2002 г., е било продиктувано от общия стремеж за конституционносъобразност на законодателството на Република България.

В този смисъл, с абсолютна сигурност може да се твърди, че разпоредбата на §9, ал.1 от ПЗР на Закона за опазване на околната среда, обн. Д.В.,бр.91 от 2002 г., в частта ѝ относно израза "... с изключение на сключените приватизационни договори до

01 февруари 1999 г...” е напълно конституционносъобразна и защитаваща обществения интерес.

Датата 1 февруари 1999 г. е въведена в пар.9 през 1999 г.

В предходната си редакция пар.9 е давал възможност да бъдат уредени отношенията между държавата и приватизатора, ако същият счете, че има такъв интерес. В определения срок е трябвало да бъде установен размерът и видът на нанесените щети до момента на приватизация. Ако това не е станало, то тогава в никакъв случай не би могла да се реализира хипотезата на ал.1 на пар.9 и приватизаторът да бъде освободен от отговорност. Такава оценка е трябвало да бъде извършена преди момента на прехвърляне на собствеността и започване на дейност от приватизатора, защото щетите до момента на приватизация и след този момент ще се смесят безвъзвратно и неотграничително (в този смисъл е установено условието и изискването на ал.2 на пар.9 още в първата му редакция от ДВ, бр. 100 от 1992 г.)

В настоящият случай не може да се говори за ограничаване свободата на стопанската инициатива. Следва да се подчертае, че става дума за разпоредба на екологичен закон, който не е основно насочен към регулирането на стопански и корпоративни обществени отношения. Независимо от това в Реш.6 от 22.02.1997 г. на КС на РБ по к. д. №32/96 г. е заявено:

“Съдът намира за необходимо да подчертае, че правото на свободна стопанска инициатива няма абсолютен характер. Свободата на стопанската инициатива не изключва принципите на държавно регулиране и на държавен контрол на стопанската дейност. Конституцията предоставя на законодателя правото да уреди, съответно да ограничи свободата на стопанската инициатива по законодателен ред”.

Следва да се има предвид и чл.18, ал.6 от Конституцията, съгласно който държавата трябва да управлява държавното имущество, безспорна част от което са и средствата в държавния бюджет (като в тях влизат и приходите от данъци, които са внесени от гражданите и стопанските субекти), по такъв начин, че това да е в интерес на гражданите и обществото като цяло. С него трябва да бъдат задоволявани съответните публични нужди на обществото и гражданите (отбрана, сигурност, инфраструктура, здравеопазване и др.), а не да бъдат разходвани за поправяне на грешките на отделни стопански субекти, които не са упражнили законните си права, когато са имали такава възможност и в резултат на своето бездействие са пропуснали да реализират интересите си.

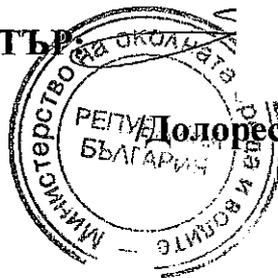
Разпоредбата на пар.9,ал.1, по отношение на установената в нея дата има единствено констатиращо действие и декларативен характер, а не конститутивно действие с потестативен ефект.

Действието на разпоредбата установява настъпилото общо погасяване на определени права на субекти, които отговарят на определени изисквания (приватизатори преди 01.02.1999 г.) и които не са изпълнили задължението си по “§ 9. , ал.2 в редакцията му от ДВ, бр. 100 от 1992 г., така както е действал за тях тогава. В този смисъл не може да се говори за никакво ретроактивно действие.

Режимът след 01.02.1999 г. остава същият, както преди тази дата. И в двата случая има едно и също изискване: обектите на приватизация задължително се подлагат на оценка на въздействието, причинено върху околната среда до момента на реституция, приватизация или инвестиране.

Имайки предвид изложените съображения следва да установите, че разпоредбата на §9, ал.1 от ПЗР на Закона за опазване на околната среда, обн. Д.В.,бр.91 от 2002 г., в частта ѝ относно израза “... с изключение на сключените приватизационни договори до 1 февруари 1999 г...” е съобразена с Конституцията и с принципите на правото.

МИНИСТЪР

Долорес Арсенова/

U

2